

Hallo, suhkruvaabaga kreemitort!

Estonia Teatris tuli lavale järjekordne muusikal — Jerry Hermani juba klassikaks muutunud menuteos "Hallo, Dolly!", lavastajaks Ingo Normet. Dirigent on Erki Pehk, kujundus ja kostüümid Mare Raidma, nimiosas Katrin Karisma ja Helgi Sallo.

Kunagi suhtuti tõsiakadeemilistes muusikaringkondades operetti umbes nagu suhkruvaabaga kreemitorti. Aeg läks ja puritaanide meelehärmiks ning "laiade töötavate masside" vaimustuseks tekkis Broadwayl selle sajandi algupoolel muusikal — operetti, vodevilli, revüüd ja teab-veel-mida ühendav *show*, kus ükski tegelane ei tohi üle kahe minuti nukras meeleolus vaevelda. Tulemuseks suurepärase siiruviiuriline pahupidistus, mille ainestikku iseloomustab reaalsusetaotlus ja püüd kujutada "inimesi meie keskelt", mis aga sageli teostub üsna ebareaalsel moel.

Kindlasti oleks võimalik ka eesti rahvuslikust ainestikust kokku panna lavatükk, kus talupojad esitavad mõisapõlul rügamise vahepeal erksa vaimustusega mitmehäälses seades rahvaviisi "Sirisege, sirbikesed!" ning sekka tantsivad kõige pöörasemat hopakki või tšaardašši meenutavat kaera-jaani. Loomulikult oleks tervikteose ülesehituses just selline meeleolukas, mõneminutilise etteaste esile toodud, mitte aga eelnev või järgnev tundidepikkune tõsine tööügamine. Sest nii näevad ette muusikali reeglid.

Kogu eelnev jutt illustreerib paradoksaalset tõsiasja, et muusikal meeldib publikule (muu hulgas ka siinkirjutajatele). Mõnus on näha reaalsust mitte ehedal kujul, vaid läbi kaitsva filtri. Inimesed ei otsi kunagi tõde, vaid ainult

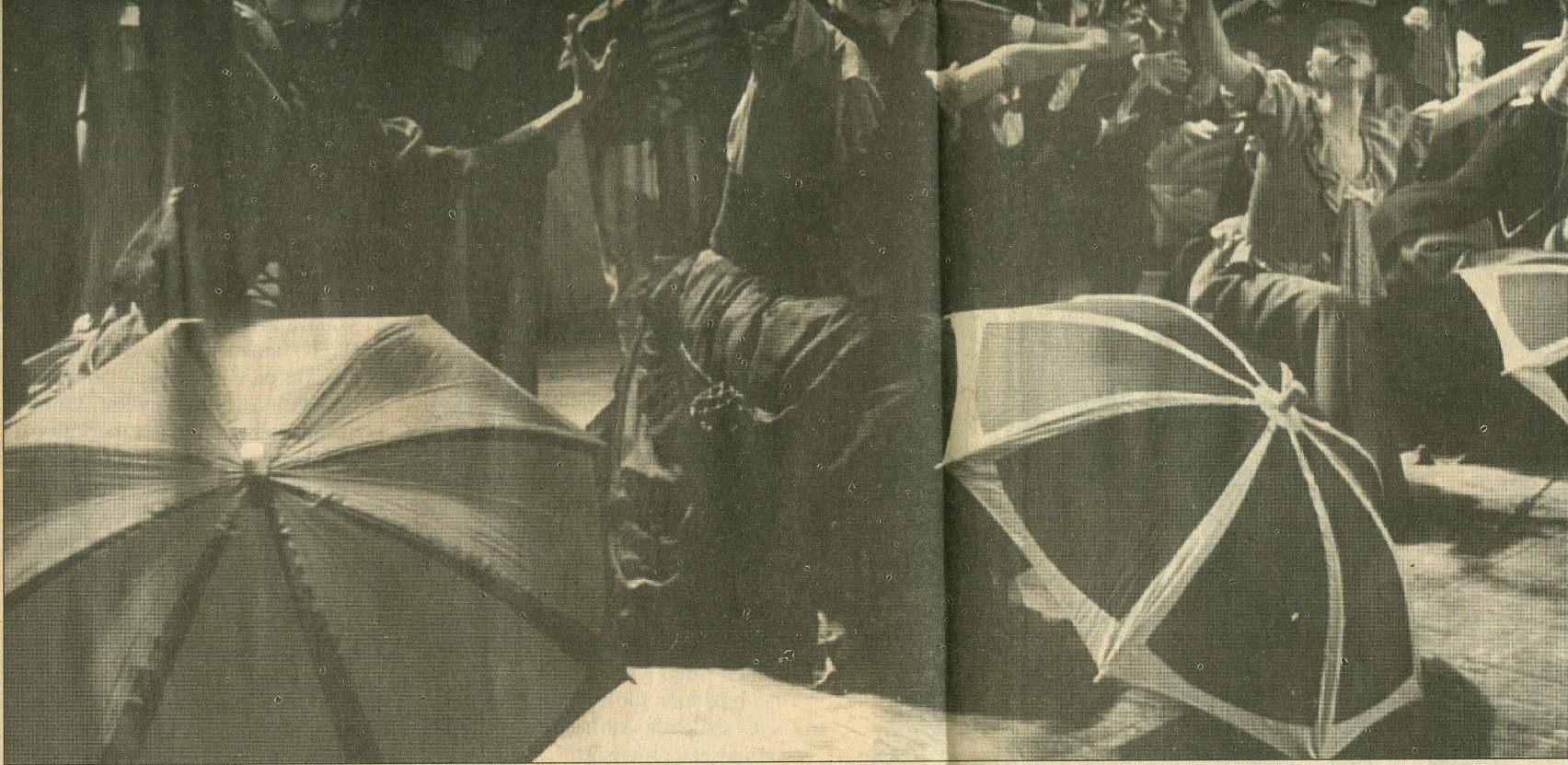
guppõie muusikal — opereti, vodevilli, revüü ja teab-veel-mida ühendav *show*, kus ükski tegelane ei tohi üle kahe minuti nukras meeleolus vaevelda. Tulemuseks suurepärase siiruviiuriline pahupidistus, mille ainestikku iseloomustab reaalsusetootlus ja püüd kujutada "inimesi meie keskel", mis aga sageli teostub üsna ebareaalsel moel.

Kindlasti oleks võimalik ka eesti rahvuslikust ainestikust kokku panna lavatükk, kus talupojad esitavad mõisapõlul rügamise vahepeal erksa vaimustusega mitmehäälses seades rahvaviisi "Sirisege, sirkikesed!" ning sekka tantsivad kõige pöörasemat hopakki või tšaardašši meenutatavat kaera-jaani. Loomulikult oleks tervikteose ülesehituses just selline meeleolukas, mõneminutilise etteaste esile toodud, mitte aga eelnev või järgnev tundidepikkune tõsine tööügamine. Sest nii näevad ette muusikali reeglid.

Kogu eelnev jutt illustreerib paradoksaalset tõsiasja, et muusikal meeldib publikule (muu hulgas ka siinkirjutajatele). Mõnus on näha reaalsust mitte ehedal kujul, vaid läbi kaitsva filtri. Inimesed ei otsi kunagi tõde, vaid ainult positiivseid emotsioone, on öelnud tark mees Gustav Naan. Samal põhjusel vaatame ka seebiseriaale. Kuid neist on muusikal vaimukuse ja kunstiliste väärtuste poolest igatahes peajagu üle.

Pärjatud lustimäng

"Hallo, Dolly!" on muusikalidest väljapaistvamaid. Tsirkust saab vaataja siin leiva kõrvale rohkem kui küll. On üllatavgi, et meie teatripublik saab nüüd selle kassatükiga tema kogupikkuses tutvuda alles teist korda Eestis (pärast Vello Rummo lavastust 1974. aastal Pärnus) ja esimest korda Estonia Teatris. Igat sorti ameerikalikke auhindu ja kuulsusesära kogunud lavateose autor Jerry Herman on Broadwayl silma paistnud päris mitme muusikaliga, kuid muidugi on "Hallo, Dolly!" tuntuim. Libreto kirjutas Michael Stewart Thornton Wilderi näidendi "Kosjasobitaja" järgi. Eks seegi ole ameerikalik, et sel-

Tantsude tulevärk, värvikad kostüümid, draamanäitlejad koos estoonlyastega – kogu see kergus meelitä publikut teatrisse ka edaspidiseks.

HARRI ROSPU

lise noorusliku ja (libreto järgi oletades) kohati pinnapealsena tunduva lustimängu on kirjutanud Wilder, kolme Pulitzeri preemiaga pärjatud mees, kelle sulest on ilmunud ka hoopis kaalukamaid teoseid — kasvõi omaaegne lemmik meiegi raamatulettidel, Caesari elulõpu käsitlev "Märtsi iidid".

Vaatasime teist esietendust 14. märtsil, kus mängisid Helgi Sallo, Tõnu Tepandi ja Tõnu Kilgas. Peaosaliste esimesel lavaleastumisel oli veel tunda mõningast ebalust, kuid mida edasi, seda lahtisemaks läks mäng, lustiks nii publikule kui lavalolijatele endile. Sallo alati nauditav oskus mängida tegelaskuju karakterit ka kõige peenemate nüanssidega, pääses nüüdki mõjule. Muusikaline juht Erki Pehk pälvis samuti väga sooja vastuvõtu — ning teenitult, sest dirigeerides sulas ta muusikasse kogu oma olemusega ja samas sellise stiili-

tunde ja tervikutajuga, et jääb vaid üle soovida teatritele õnne andeka muusiku angažeerimise puhul. Õdusa õhustiku tekkimist soodustavad kindlasti ka Mare Raidma õnnestunud kostüümid ja lavakujundus.

Tantsude tulevärk

Lavastuse vaimustavaimaks osaliseks kujunes aga Laine Mägi koreograafina. Oli aimatav ettevalmistava perioodi tihe koostöö lavastaja ning kunstnikuga. Selle tulemusel tekkis tervik, mis oli peamine alus lauljate-tantsijate mängulustile ning, publik olgu tunnistajaks, kiirgas ehtjänilikkude fantaasiaküllust ja rõõmsameelsust, jäädes samas euroopalikult maitsekaks ja väljapeetuks. Mainitud olgu balletitrupi numbrid sabakuubedesse või kelnerite-na smokingitesse riietatult, aga ka laste etteaste stepptantsuga.

Igati hoogsalt ja särtsakalt esines Tõnu Linnas — muusikalilootus ka edaspidiseks? Sama sära iseloomustas ka Angelina Semjonova ja Liisa Aibeli osatäitmisi. Muidugi võis lavastajapoolne eelarvamusetu draamanäitlejate kasutamine tekitada vokaalpartide vajakajäämisi, kuid tegelikult polnud need häirivad. Lõppkokkuvõttes lavastus sellest ikkagi võitis.

Kindlasti sooviks, et selliseid kerge ma iseloomuga produktioone näeks Estonia laval veel. Nii leiab publik kergemini teatritee ehk ka nõudlikumate suurteoste etendustele. Liiatigi tundub, et meie muusikateatris tärkab järjest uusi noori säravaid andeid, kelle õlul võiks kodumaised muusikali- ja operetilavastused edaspidi sündmuseks kujuneda.

EERO RAUN
MARGE LEHTLA

Helgi Sallo nautis oma Dollyt ise ja pani nautima ka publiku.

HARRI ROSPU